

JULIA BURGERS-DROST
Een verrassende wending*

JULIA BURGERS-DROST
Een verrassende wending*

Westfriesland

www.kok.nl

Eerste druk in deze uitgave 2009

NUR 340

ISBN 978.90.205.2957.9

Copyright © 2009 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen Communicatie

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

„Ik blijf me schuldig voelen!”

Manty Kouwerik trekt als antwoord één schouder op. Het is vermoeiend om telkens weer haar collega gerust te moeten stellen en te moeten zeggen dat het onnodig is zich schuldig te voelen. Verspilde energie!

Sylke zet twee koppen koffie met het logo van het zorgcentrum waar ze beiden werkzaam zijn, op het rommelige bureau. Beter gezegd: wáren, voor wat betreft Manty. Het is namelijk haar laatste werkdag en die dag staat in het teken van opruimen, mensen te woord staan, doorgaan met opruimen en vooral niet denken.

Manty likt met haar tong langs haar droge lippen. De thermostaat staat hoog, oudere mensen zijn kouwelijk. Met één hand veegt ze een lok van haar voorhoofd en dan zegt ze het toch: „Niet zeuren, Sylke. Je weet dat ik het allemaal prima vind. De baas heeft de juiste keuze gemaakt. Dat wil je toch horen? Zal ik het voor je op de muur schrijven?”

Ze ploft op haar stoel en trekt een kopje naar zich toe. „Lekker! Bedankt, Syl!”

Sylke schuift een stapel papieren opzij en gaat op de punt van het bureau zitten. „Ik blijf me schuldig voelen...” mompelt ze. Manty legt haar handen tegen haar oren. „Als je het nog één keer zegt, kieper ik je de trappen af! Je wilt toch mijn vriendin blijven? Nou dan, hou dan op met dat ge... gezeur!”

Langs Sylkes wangen glijden twee tranen. Ze weet toch als geen ander dat Manty haar werk vol liefde heeft gedaan. De bewoners zowel als de directie zijn erg op haar gesteld. Manty heeft eigenschappen die haar geschikt maken voor het werken met ouderen. Ze is verdraagzaam en geduldig. Hoe ze het voor elkaar kreeg, is een raadsel, maar altijd had Manty voor iedereen tijd.

Manty drinkt haar koffie gulzig op als was ze een uitgedroogde woestijnreiziger. „Zullen we het nog eens herhalen?” Ze zet haar lege kop terug op de schotel. Zelfs die saaie witte koppen met het opschrift „Avondrood” zal ze missen.

„Daar gaat hij dan! Als er iemand schuld heeft, is het de overheid. Bezuinigen.... Niemand kan dat woord meer hóren. Bezuinigen op personeel, op uitgaven... overal op. Ontslagen zijn onvermijdelijk... weet je het nog?”

Sylke knikt en is niet in staat de woordenstroom te stuiten. Het was

logisch geweest als de laatst benoemden het eerst hun congé kregen. Maar wat heeft de directie in plaats daarvan gedaan?

Gereorganiseerd. Gekeken welke jobs samengevoegd konden worden. Op die manier kwam er een leidinggevende functie vrij waar Manty in feite voor in aanmerking zou komen. En ná haar pas Sylke. Sylke, echter, is een alleenstaande moeder van drie jonge kinderen. Ze kan haar inkomen niet missen. Bovendien is ook zij een gewaardeerde kracht. Omzichtig heeft de directeur Manty de reden verteld van hun keuze voor Sylke. „Jij bent in feite aan de beurt, om het maar simpel te stellen, voor promotie. Maar wij kunnen niet om het feit heen dat Sylke zwaar in de problemen komt als ze ontslagen wordt. Terwijl een jonge meid als jij legio kansen heeft.”

En als toegift krijgt ze een sollicitatiecursus aangeboden. Alsof dat automatisch de deur naar een nieuwe baan opent! Het kwam hard aan en heel even was er geen sprake van verdraagzaamheid en geduld. Ja, ze vond het oneerlijk. Maar de gedachte aan de kindertjes van Sylke maakte dat er begrip groeide.

„We zijn aan het schuiven geweest, Manty. Er moeten koppen rollen en helaas is die van jou er ook bij. Probeer begrip voor ons standpunt te hebben...”

Vanaf dat moment is er een wig tussen de jarenlange vriendschap van Sylke en Manty gedreven. En dat is wat Manty absoluut niet wil. „Kom, Syl, later lachen we hierom. Hou op met janken, je maakt dat ik me ellendig ga voelen. Wees lief en haal nog een bakkie voor me...”

Sylke is al weg. „Ik zal haar missen, haar en de rest,” denkt Manty en even sluit ze haar ogen. Er komt een vervelende hoofdpijn opzetten. Ze rommelt in haar rugzak en vindt wat ze zoekt: een doosje pijnstillers. In combinatie met koffie zal dat zeurende gevoel wel afzakken. Ze hijst zich overeind en probeert zo opgewekt mogelijk over te komen. „Koffie. Had je er wat bij gewild?”

„Bedankt. Ik eet vanavond met mijn broer. Sta je van te kijken, niet? Die jongen heeft een overvolle agenda, dat hou je niet voor mogelijk. Hij staat op de wachtlijst voor een burn-out. En dan te bedenken dat hij maar iets ouder is dan ik! Carrière-maker nummer één.” Clemens Kouwerik is medefirmant van een klein bedrijf dat onderdelen van roestvrij staal produceert. En daar is geen sprake van recessie. „We hebben een familiebespreking... ben benieuwd of mijn zus ook komt.”

Sylkes aandacht is gewekt. „Vertel op!”

Manty laat een paar boeken in een doos glijden en zegt grinnikend dat de drie jonge Kouweriks het huis van de één of andere voorouder hebben geërfd. „En dat terwijl er niemand is overleden. Joh, het is zo'n lang en raar verhaal, ik doe het je nog wel eens uit de doeken. In het kort zit het zo: ooit liet een voorvader een statig huis bouwen. Je weet wel hoe die huizen begin vorige eeuw gebouwd werden: degelijk, statig en stijlvol. Een groot park eromheen, heb ik me laten vertellen. Er zijn familievetes geweest... in de Tweede Wereldoorlog is het door de Duitsers in beslag genomen en wat er daarna is gebeurd, is me niet echt duidelijk. Wel dat het verkocht is en weer teruggekocht door mijn grootvader en die liet het na zijn dood na aan oom Harrie. Terwijl mijn vader de oudste van de twee was... wij drieën hebben ons nooit bekommerd om die ruzies. Het noemen van het huis was al taboe!”

Manty schuift een plakbandhouder over het gesloten deksel van de doos. „Ik laat je wel horen hoe het afloopt. Oom Harrie is met de noorderzon vertrokken en heeft zijn notaris opdracht gegeven ons mee te delen dat wij erfgenamen zijn.”

Even vergeet Sylke zich schuldig te voelen. „Maar dan... dan kun je daar gaan wonen en werk zoeken! Dat vertel je me nu pas!”

Manty trekt een schouder omhoog. „Meid, het is een verwaarloosd bouwsel. Ik denk dat het afbreken zelfs een kapitaal gaat kosten. Maar we zien wel.”

De pieper in Sylkes schortzak gaat af en met een „tot zo!” verdwijnt ze haastig uit het benauwde kantoortje.

Manty zet het huis en de vrijwel onbekende oom uit haar gedachten. Ze bewoont een leuk flatje en er moet heel wat gebeuren eer ze dat zou inruilen voor een tochtig bouwval.

Geconcentreerd hervat ze haar werk. De persoonlijke eigendommen zijn in de dozen verdwenen.

De planten in de vensterbank laat ze staan. Rest haar nog de kledingkast uit te ruimen. Uniformen, een regenjas, een vest. Veel meer dan dat ligt er niet.

Het wordt een probleem om de spullen thuis te krijgen.

Door de lange gangen haast ze zich naar de lift die haar naar de kelder brengt, waar ze op zoek gaat naar een steekwagentje. Ze heeft meermalen geholpen spullen van overleden bewoners te vervoeren naar gereedstaande auto's. Dat is iets waar ze nooit aan is gewend: ziekte met de dood tot gevolg. De kamer uitruimen, niets herinnert dan meer aan de laatste bewoner. En binnen een week kan de

behangen aan het werk. En een nieuw stukje vloerbedekking: dat moet toch ook! Zelfs als er nog geen vlekje op de matten is te vinden. De nieuwe bewoner of bewoonster moet wennen, net als zij aan de nieuwkomer. Ze had vaak bitter gedacht dat ze het huis beter konden omdopen in „het laatste station”.

Als ze naar boven zoeft, heeft ze minder geluk. Ze krijgt gezelschap van twee bewoners die haar hun dank betuigen. „Is al goed!” lacht Manty. „Vóór de avondboterham krijgen jullie de tijd om afscheid te nemen.”

Ze rent door de gangen, het wagentje voor zich uitduwend.

De dozen worden vakkundig opgestapeld. Het kantoortje ziet er uit alsof er een plundering heeft plaatsgevonden en ach, in feite is dat ook zo.

Met behulp van twee collegaatjes stouwt Manty haar wagentje vol. Ze maken grapjes en Manty lacht mee. „Bedankt, meiden! Even me oprissen voor het uur van afscheid.”

Een kort maar gemeend toespraakje van de directeur, aandoenlijke taferelen als de bewoners de kans krijgen afscheid te nemen. Kleine handwerkjes worden haar toegestopt, geborduurde kaarten en zakdoekjes met frivolité randjes. De manlijke bewoners geven gezamenlijk een cadeautje. Ze hebben geld ingezameld en een bijbels dagboekje gekocht. Hun namen staan keurig op een rij op de eerste lege pagina.

Hoewel Manty nooit om woorden verlegen zit, kost het haar nu moeite een paar goed geformuleerde zinnen ten gehore te brengen.

Pas als ze begeleid door Sylke met het steekwagentje naar haar autootje loopt, ontspant ze zich. „Dat was heftig... die schatten! Om zo te laten merken dat je gewaardeerd wordt.”

Sylke knikt en kijkt toe hoe Manty haar pakjes en rugzak een plekje geeft. Het is al donker, de straten glimmen van de gevallen regen. Afscheid van de zomer, afscheid van „Avondrood”.

Met een klap sluit Manty het portier. Ze probeert op een luchtige manier afscheid van Sylke te nemen, maar ook nu blijven de woorden haar in de keel steken.

Door de ramen van het tehuis straalt licht naar buiten, de meeste gordijnen zijn gesloten. Manty laat haar ogen langs de gevel glijden en dan keert ze zich abrupt om naar Sylke. „Ga gauw naar binnen, meid! Die fijne regen lijkt je nog natter te maken dan een plensbui.” Ze omarmen elkaar en als Sylke haar mond open doet om wat te zeggen, plaagt Manty: „Sla die eerste woorden maar over en belooft

me dat je me als vriendin blijft zien...”

Nu lachen ze saamhorig. „Ik zal mijn best doen. Je was zo’n geweldige collega... echt. Dat mag ik toch wel zeggen? Kom je gauw eens bij ons langs? Ik laat je wel weten wanneer ik een vrije zondag heb.” „Prima. Ga nu maar op het bordes staan om me waardig uit te wuiven! En vergeet niet het steekwagentje voor me naar de kelder te brengen.”

Even later schiet de kleine auto de duisternis in. Sylke laat haar arm zakken. Voor het éérst durft ze dankbaar te zijn dat ze haar werk heeft mogen behouden.

Eenmaal in haar knus ingerichte flatje, kan Manty eindelijk zichzelf zijn. „Balen!” roept ze. Ze stapelt de meegebrachte dozen in de kleine hal tegen de muur onder de kapstok. „Ik heb het niet tegen jou, Siep!” Een mollige, cyprese kater draait snorrend tegen haar benen. Het vrouwtje laat de dozen voor wat ze zijn en tilt de kater op. „Jij dikzak! Blij dat het vrouwtje terug is? Kom mee naar de keuken, je krijgt vandaag een extra lekker avondmaaltje, omdat ik ook lekker ga eten.” Siep besnuffelt alle dozen, van onder tot boven eer hij aan eten denkt.

Lampen aan, gordijnen dicht.

Terwijl de kater zit te eten pingelt de telefoon. Broer Clemens. Of Manty de afspraak niet is vergeten? Ze reageert kalmpjes, het heeft geen zin Clemens er op te wijzen dat het niet in haar aard ligt nonchalant met afspraken om te gaan. Clemens is van mening dat zijn tijd zo belangrijk is, dat hij er zich van wil overtuigen of de tegenpartij dat wel door heeft.

Manty loopt naar de vierkante slaapkamer en ontdoet zich van haar kleding. Een douche zal haar opfrissen, alsof ze de gebeurtenissen van de afgelopen dag ermee weg kan spoelen.

Clemens lijkt volwassen, maar een stuk van hem is onzeker en bijna kinderlijk, vindt Manty. Ze zien elkaar niet erg vaak. Veel heeft ze niet met hem gemeen, maar hij blijft haar broer waar ze toch een bepaalde band mee heeft. Sinds het dodelijk ongeluk van hun ouders is de relatie onderling hecht te noemen. Alle drie hebben ze moeten knokken om een plekje in de maatschappij te veroveren. Ze hebben als familie slechts elkaar, oom Harrie telt niet mee.

Wetend dat Clemens keurig gekleed ten tonele zal verschijnen, stemt Manty haar keus op dat feit af.

Een zwart jurkje is al vaak een goede keus gebleken. Met een vestje of een sjaal is het iedere keer weer anders. Het halflange nogal stijle

haar draait ze op een speels knotje. Het resultaat mag er best zijn, vindt ze zelf. Een schoonheid is ze niet, maar de regelmatige trekken van haar gezicht, de blozende wangen en royale lach maken dat ze bepaald niet saai is te noemen.

„Denk om mijn panty! Stoute Siep!” Ze tilt de kat in haar armen en brengt hem naar de kamer. „De radio zet ik zacht voor je aan, dan is het net of ik thuis ben!” kwebbelt ze.

Siep klauwt met zijn scherpe nagels driftig in de bekleding van de versleten bank, terwijl zijn groene ogen iedere beweging van Manty volgen.

„Kijk nou toch, nu moet ik eerst mijn jurk afborstelen. Dag Siep!”

Ze laat een paar schemerlampjes aan, leuk voor de kater, maar ook voor haarzelf, want thuiskomen in een donker huis háát ze.

Wetend dat het moeilijk is om parkeerruimte te vinden, wandelt Manty, gewapend met een paraplu, richting afspraak. Nu pas neemt ze de tijd om zich af te vragen wat Clemens te vertellen heeft over dat oude huis. Erven is een fout begrip in deze omstandigheden.

Oom Harrie, vreemde man, eigenlijk weten ze weinig van hem af. Alleen dat hun vader en hij elkaar niet konden luchten of zien.

Eigenlijk, als ze eerlijk is, moet ze toegeven dat er nieuwsgierigheid groeit richting oom Harrie. De ruzie met haar vader is al zo lang geleden en feitelijk zou het eerlijk zijn om uit de mond van oom Harrie diens mening te horen.

Manty vertraagt haar pas. Ze is aan de vroege kant. Hopelijk is Clemens al present en heeft hij een plekje voor hen uitgezocht. Of nee, Clemens kennende is er van tevoren gereserveerd.

Het restaurant straalt een welkom uit. Buitenverlichting maakt dat groepjes bomen en struiken er geheimzinnig uitzien. Potten met heide staan langs het bestrate pad dat naar de wijdgeopende ingang leidt. Heide en sierkolen. In de hal klappert Manty haar rood met wit gestipte paraplu in en uit. De garderobe is ruim voorzien van getinte spiegels. Vrouwen staan zichzelf kritisch te bekijken, draaien hun hoofden er bijna af in een poging zich van alle kanten te bekijken.

Verschillende soorten parfum strijden met elkaar om de aandacht en de gemengde geuren maken Manty bijna misselijk.

Terug in de hal klampt ze een ober aan. Of er een tafel gereserveerd is voor de familie Kouwerik?

„Zeker, volgt u mij maar, mevrouw!”

Clemens noch Cerise is present. Of mevrouw iets wil gebruiken? „Graag een glas rode spa.” Straks zal Clemens er op staan zijn kennis

van wijnen te demonstreren. Vandaar.

Uit haar tas vist ze een zakdoekje met een lila gehaakt randje. Presentje van mevrouw Kolk. Manty ziet voor haar geestesoog de mollige vingers friemelen, de ogen samengeknepen achter brillenglazen om toch géén foutje te maken.

Lief mens, denkt ze.

„Uw spa, mevrouw!”

Nippend van het vocht neemt Manty ongemerkt de mensen om haar heen in zich op. Ze fantaseert wat hen samenbrengt. Man en vrouw? Je ziet zó in welk stadium een relatie is. Het ene stel gaat in elkaar op, anderen lijken uitgepraat.

Dan ziet ze Clemens komen.

Hij draagt zijn donkerblonde haar iets langer, ze ziet het meteen. Het driedelig kostuum maakt dat hij ouder overkomt dan hij in werkelijkheid is. Even denkt ze vertederd: „Mijn broertje...”

Hij voelt zich het gezinshoofd. Verantwoordelijk voor zijn zussen.

Ze gaat staan en steekt – heel bescheiden – een hand op. Clemens houdt niet van uitbundigheid *en publique*. Hij ziet haar meteen. Zijn ogen glijden goedkeurend langs haar gestalte. Lang leve het zwarte jurkje! denkt Manty.

„Fijn dat je op tijd bent, Manty. Hoe gaat het?” Twee zonen, een heel beschaafd geurtje van zijn aftershave dringt in Manty’s neusgaten.

„Dag joch! Jij ziet er goed uit! Alles goed met jou?”

Clemens gaat zitten, trekt zijn broekspijpen zorgvuldig iets op en slaat zijn benen over elkaar.

„Ik was eerst. Hoe gaat het met jou? Het afscheid zal je niet meegevallen zijn.”

Dat is typisch Clemens, het dóet Manty wat. Hij heeft onthouden dat ze vandaag haar laatste werkdag had. „Af en toe emotioneel... maar het komt wel goed.” Ze vertelt, terwijl Clemens de ober wenkt, hoe het ontslag in z’n werk is gegaan.

Zodra Clemens zijn witte wijn heeft voorgezet gekregen, reageert hij: „Dat is niet zoals het hoort, Manty. Jij had op je strepen moeten blijven staan, je bent veel te meegaand! Enfin, misschien ligt er inderdaad iets anders voor je in het verschiet. Waar blijft Cerise toch... ze kan ook nooit op tijd zijn!”

Manty bestudeert de frons in het voorhoofd van haar broer. Als hij zo vaak zijn ergernis op die manier uit, heeft hij voortijdig een oud hoofd, denkt ze. Hoewel: het staat hem wel, de lijnen om zijn mond geven hem iets interessants.

De binnenkomst van Cerise gaat niet ongemerkt. Met lange passen beent ze het restaurant in, komt bijna in botsing met een serveerster. Het haar, dezelfde kleur als dat van haar broer, is in de hals tot een staartje samengebonden. Wit jakje, dito pantalon en daaronder een paar grove schoenen met platte hakken.

„Schatten! Ben ik niet precies op tijd? Het was jachten... het plafond kwam bij ons bijna naar beneden toen Frans hoorde dat hij op Florian moest passen... hij beweerde bij hoog en laag dat ik het hem niet had verteld, ik bedoel onze afspraak. Nou ja... als ik straks thuiskom is hij wel weer bijgetrokken.” Ze kust de andere twee en is zich niet bewust van het feit dat ze rondom de aandacht trekt. Clemens lijkt te krimpen en Manty heeft binnenpretjes. „Ga gauw zitten, Cerise, dan kunnen we bestellen. Mijn maag rommelt zo luid dat het hoorbaar is!”

Cerises lach klinkt als kerstboomklokjes waar flink aan geschud wordt. „Geef me eens een zakdoek of zoiets. Florian heeft op het laatste moment mijn bloes nog weten te bevleken. Vandaar dit leuke jackje.”

Ze pakt het zakdoekje van mevrouw Kolk aan en poetst zo hard dat de vlek nu pas zichtbaar wordt.

„Jij... had jij vandaag niet een feestje of zo?” peinzend kijkt Cerise haar zus aan.

„Knappe meid. Afscheidsfeestje!”

Clemens kijkt demonstratief op zijn horloge. „Laten we bestellen, straks kunnen we praten!”

Dat straks wordt uitgesteld tot na het dessert. Clemens gaat zijn zussen voor naar een zijvertrek, waar in het midden een open haard is gebouwd. Vlammen likken begerig om het droge hout en vanuit onzichtbare luidsprekers komt rustige muziek.

Cerise legt haar wit geschoeide voeten op de stenen ombouw. „Dat is genieten, mensen. Clemens, we zijn er kláár voor!”

Clemens kucht ongemakkelijk en kijkt naar de voeten van zijn oudere zus. Cerise ziet hem kijken en lacht hem stralend toe. „Eerst koffie?” vraagt hij stug.

Koffie bestellen, weer uitstel.

Pas na een paar slokken neemt Clemens het woord. Aanvankelijk spreekt hij zoals een directielid zijn personeel benadert, maar na een paar zinnen is het weer de broer die zijn zussen wat heeft te vertellen. „Net zoals jullie ben ook ik verbaasd door het besluit van oom Harrie

huize „De Kouwerik” op te geven. Geschiedenis in het kort: ooit heeft een welgesteld voorvader met kapitaal het huis gebouwd. Als ik het goed heb begrepen, hebben onze grootouders er niet altijd gewoond. Alhoewel het in hun bezit was. Ik neem aan dat jullie weten dat onze grootmoeder jodin was?”

De zussen knikken. „Daarom zijn ze toch naar Amerika getrokken? Samen met pa en oom Harrie?” meent Cerise te weten.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog is het huis in beslag genomen door de Duitsers, weet Clemens te vertellen. „Een nest vol officieren, die in „44 een groter en chiquer onderkomen vonden in de buurt van Arnhem. Dat was voor ons niet nieuw, ook niet dat grootvader het huis verkocht.”

„Dat is allemaal ouwe koek, Clemens. Wat ik wil weten is hoe het in bezit van Harrie is gekomen!”

Na een tweede kop koffie zijn ze volledig op de hoogte. Grootvader Cornelis Kouwerik heeft het bezit teruggekocht, maar heeft er nooit gewoond. „Hij was altijd op reis... dat is wat ik van hem weet,” zucht Manty. „Wat zou oom Harrie altijd uitgespookt hebben?”

Clemens haalt zijn schouders op. „Toen pa terug kwam naar Nederland en met ma trouwde, hadden de broers al conflicten, heb ik begrepen. Het schijnt dat Harrie hem belachelijk maakte dat pa met een jonge vrouw trouwde... dat heeft ma me ooit toevertrouwd. Pa was nogal heetgebakerd...”

Cerise valt uit: „Ik schaamde me dat ik zo’n oude vader had! Op school zeiden ze: „Is dat soms je opa?” Dat mamma zoveel jonger was, maakte dat niet goed!”

Manty zwijgt en denkt terug aan hun ouders die ze verloren toen ze op de rand van de volwassenheid stonden.

De pijn is nooit overgegaan. Vooral het verlies van moeder sneed diep in de ziel. Een ongeluk, zo onnodig. „Ik weet nog wel dat we bewust oom Harrie niet hebben meegedeeld dat pa en mamma verongelukt waren!” Cerise zegt het met stemverheffing, wat haar broer doet fronsen.

„En wat is nu de clou van de geschiedenis, Clemens? Oom Harrie had het huis in bezit. Volgens zeggen heeft hij er wél in gewoond. En nu, opeens, vertrekt hij met de noorderzon en laat het huis achter als erfenis! Hij had het toch beter kunnen verkopen?” Manty peinst als het ware hardop.

Clemens haalt tot verbazing van zijn zussen een doosje uit zijn zak met sigaartjes en met veel misbaar steekt hij er de vlam in. „Ruikt

lekker, naar pappa!” zegt Manty opeens en haar stem klinkt verlangend. Cerise legt een hand op die van haar jongere zus. „Ach, jij kleintje! Dat heb ik soms ook, geuren brengen herinneringen terug. Zeg...” Manty’s hand krijgt een kneepje. „Nu hebben wij drietjes dus een huis! Erfgoed, dat klinkt. In wat voor staat is het, Clemens?” Clemens klopt as van zijn vest en bevoelt zijn beschaafd getinte stropdas. „Ik zou het niet weten. Dat gaan we gezamenlijk ontdekken.” Hij trekt aan zijn sigaartje en doet een poging een kringetje te blazen.

„Ik ben niet van plan kapitalen die we niet hebben, in dat huis te steken. Ook al is het familiegoed. We zullen er het beste aan doen het te verkopen. Ook al is de tijd ervoor ongunstig. Wat is jullie mening?” Cerise ontploft bijna. „Verkopen? Iets dat al meer dan honderd jaar in de familie is? Ben je nou helemaal van Lotje getikt, lieverd?? We gaan eerst kijken. Ik heb een plannetje... dat houd ik nog even voor me om jullie niet al te zeer te schokken. Trek je agenda, meneer de directeur! Laten we een afspraak maken. Manty, liefje, jij kunt vanaf nu altijd. En ik schik me zoals gewoonlijk. Floris is geen probleem. Weten jullie dat ik er echt zin in heb? Misschien is het een bouwval... Des te spannender!”

„Kraakpand,” veronderstelt haar broer.

Manty snuit haar neus in „mevrouw Kolk”. Ze kan haar aandacht er bijna niet meer bijhouden. De afgelopen dag heeft veel gevergd, zowel lichamelijk als geestelijk. Ze geeuwt achter haar hand.

Clemens heeft zijn sigaartje op de asbak gelegd en plukt zijn agenda uit de binnenzak van zijn colbert. „Laten we eens kijken...” Weer die frons, de lijntjes om zijn mond verdiepen zich.

Manty staart naar het omhoogkringelende rooksliertje van het sigaartje. Ze hoort iemand nadrukkelijk hoesten. Clemens tikt de askegel van zijn rokertje af en na een laatste trekje dooft hij de peuk in de asbak.

„Het schikt mij overmorgen, als ik wat afspraken verschuif.”

Hij kijkt zijn zussen één voor één aan. „Kunnen jullie op eigen gelegenheid komen? Het is voor mij nogal een tijdrovende omweg om hier langs te komen...”

Cerise wappert met een hand. „Geen probleem, lieverd. Je zussen hebben eigen vervoer. Zeg maar hoe laat! Ik ben me toch nieuwsgierig...”

Manty gaat staan. Ze snakt naar haar bed. Even knuffelen met Siep en dan slapen. Ze kan uitslapen zolang ze wil. Raar is dat!

„Tegen twee uur... dat red ik wel. Jullie ook? Ik krijg de sleutels van de notaris. Eh... we kunnen zo nodig de „erfenis” ook weigeren. Maar dat is van later zorg.”

„Manty heeft slaap, kom op, kleintje, dan zoeken we onze mantels op terwijl Clemens afrekent.”

Gearmd lopen de zussen terug naar de restaurantruimte waar het nog steeds druk is. „Zal ik even meekomen naar je flat?” stelt Cerise voor.

Manty vouwt haar paraplu op. Het is buiten helder. „Doe maar niet. Ik ben doodop, Cerise. Maar je mag me wel een lift geven...”

Bij de uitgang komt Clemens op hen toegelopen. „Fijn dat jullie allebei konden komen. Cerise, je zorgt toch wel dat je op tijd bent, ja?”

Cerise geeft hem een paar klapzoenen die Clemens doen terugdeinzen. „Als mijn mobiel me niet in de steek laat, jongen, ben ik er eerder dan jij! Kom, Manty, dan breng ik je naar huis!”

Manty ziet de bezorgde blik in Clemens ogen en dat ontroert haar. „Doen jullie voorzichtig... Vooral jij, Cerise!”

Manty slaat haar armen om Clemens heen. Hij voelt strak aan als een etalagepop. „Bedankt voor het heerlijke eten, Clemens. We moeten elkaar vaker zien. Het leven kan zulke rare wendingen nemen...”

Aan de arm van haar broer stapt Manty de treden af en snuift de kille avondlucht op. Herfst, ze ruikt de herfst.

Beleefd als hij is, brengt Clemens zijn zussen naar Cerises wagen en als hij het vehikel dat onder een sierlijke lantaarn staat, nader bekijkt, kan hij zijn verontwaardiging niet inhouden. „Dat jouw man je in zo’n oude knar laat rijden... wil je dat ik Frans eens op zijn nummer zet?”

Cerises schaterlach schalt over het terrein. „Hij zal je gelijk geven. Maar ik ben gehecht aan dat ding. Het is zo heerlijk in tegenspraak met alles wat Frans is... niet degelijk, niet modern, niet mooi van kleur, geen statussymbool! Je laat het maar achterwege.”

Als ze wegrijden en Manty hem heeft nagewuifd, zegt Cerise vertederd: „Wat een schatje is hij toch, ons broertje. Zo zorgzaam... net een oud heertje!”

Cerise gooit haar autootje de weg op en trekt zich niets aan van het getoeter om zich heen.

Manty sluit haar ogen om de felle lichten van het tegemoetkomende verkeer buiten te sluiten. „Pa zou trots op hem zijn geweest... mamma niet minder!”

Cerise is het met haar eens. Haar zwijgen is ook een manier van antwoorden.

HOOFDSTUK 2

Heb je de tijd om uit te slapen en dan word je om zes uur wakker! Een driftig stampende kater bewerkt het dekbed.

Raar is dat: boodschappen doen wanneer je zin hebt! En dan toch wachten tot het bijna sluitingstijd is. Manty begrijpt niets meer van zichzelf. Kortom: het is wennen om geen baan meer te hebben. Ze kan er nog niet toe komen op zoek te gaan naar ander werk.

Eerst moet ze het feit ontslagen te zijn, verwerkt hebben; het voelt een beetje als rouw.

Nu heeft ze opeens alle tijd om in het verleden te duiken. Het verdriet om de dood van beide ouders komt boven drijven en die pijn laat zich niet zomaar verdrijven.

Als Sylke belt om een afspraak te maken, houdt ze de boot af. „Ik geniet van het heerlijke najaarsweer, meisje!” jokt ze. De zon is inderdaad gaan schijnen: na regen komt immers zonneschijn, als je maar lang genoeg wacht. De dagen zijn zelfs bijna zomers te noemen. „Bofferd! Tot gauw!”

Degene die echt een bofferd is, heet Siep. Wat een weelde, de hele lieve lange dag aanspraak!

Manty ziet uit naar de afspraak die ze met haar broer en zus heeft. Die ochtend blijkt haar wagentje kuren te hebben. Oh ja, de garagehouder wil best komen, maar vandaag schikt het niet: hij zit met twee zieke monteurs.

Moedeloos zucht Manty tegen de kater: „Als het al wáár is. Weet je wat ik doe, ik ga met de trein!”

Ze trekt een zo goed als nieuw broekpak aan en als de spiegel vertelt dat ze er mag zijn, wordt ze weer wat vrolijker.

De rit met de trein duurt iets langer dan een half uur. Manty geniet van wat ze buiten langs ziet schieten. Zo lijkt het, in werkelijkheid is het de trein die door het landschap raast.

Langs de spoorlijn bloeit hier en daar nog een plukje heide. De kleur van de bomen is adembenemend voor wie er oog voor heeft. Amerikaanse eiken pronken met hun rood blad, ze vallen op tussen het bruin en geel van de andere bomen.

Tegen de tijd dat Manty haar spulletjes bij elkaar zoekt en naar de

uitgang loopt, is haar stemming weer als vanouds. Het stationnetje waar ze even later de trein naooft, is niet groot. Het doet zelfs dorps aan.

Pas als ze langs een bloemenkraampje wandelt, bedenkt ze niet te weten welke kant ze uit moet om bij „Huize de Kouwerik” te komen. Natuurlijk kan ze het meisje achter de bloemen de weg vragen, maar het is leuker om het zelf uit te dokteren. Tijd in overvloed!

Opgewekt vervolgt ze haar weg, genietend van wat de plaats heeft te bieden. Jaren-dertig-huizen met leuk aangelegde tuintjes. Niet één is hetzelfde. Stenen paadjes, lage struikjes en in de bloembakken lijken de eenjarigen nieuw leven te hebben gekregen.

Na een minuut of tien gelopen te hebben, dringt het tot Manty door dat ze wel eens precies de verkeerde kant op kan zijn gegaan. Even voor het centrum blijft ze aarzelend staan bij een infobord. Wat zei Clemens toch ook weer... de naam van de straat waar ze moet zijn, wil haar niet te binnen schieten. Met een vinger glijdt ze langs de lijst met straatnamen.

Hebbes. Valleilaan.

Net buiten het centrum moet ze zijn. Ongemerkt versnelt ze haar pas, gedreven door nieuwsgierigheid. Het voorouderlijk huis... best spannend om te zien wat een voorvader heeft laten bouwen. Onverwachts is ze buiten de bebouwde kom. Rechts en links van de tamelijk smalle weg grazen paarden in afgezette stukjes weiland. Twee meisjes met zwarte caps op hun hoofden fietsen haar voorbij, druk kwebbelend.

En dan ziet ze het voorouderlijk huis. Statig, is het eerste woord dat haar te binnen schiet.

Ook groter dan ze verwachtte. Rondom, ze ziet het al van verre, staan enorme beuken te pronken met hun donkere, roodbruine blad. Voor de hoge ramen zijn de luiken gesloten. Voor de ramen rechts en links van de imposante voordeur staan sierlijke potten, zonder beplanting.

Manty vergeet op te letten en komt bijna in aanvaring met een krantenjongen, die haar boos iets onverstaanbaars toeroept en een niet mis te verstaan teken met zijn hand geeft.

Vlak voor het park rondom het huis, splitst de weg zich en al gauw blijkt dat een ieder ongestraft tot vlak bij het huis kan komen. Dwars over het gazon is zelfs een uitgesleten paadje, waarschijnlijk gemaakt door scholieren die een verkorte route zoeken.

Manty blijft op een paar meter afstand van het huis staan. Ze ademt

diep in, het dóet haar wat. Verwaarloosd? Van buiten in ieder geval niet! En dit hebben ze geërfd!

Er is niet veel fantasie voor nodig om het voorgeslacht te zien, rondom het huis. Meisjes met lange rokken, zwierige strikken in hun haar. Jongens, hollend achter een bal, net zoals je nu op straat kunt zien. Of spelend met een hoepel. Alleen waren de jochies van toen wel even anders gekleed.

Manty is onder de indruk. Ze wandelt om het huis heen en als ze ontdekt dat er door passanten druk gebruik wordt gemaakt van de grond rondom, komt er ergernis in haar op. Maar wat wil je: er is nergens een hek te bekennen.

Het wachten is op Clemens met zijn sleutelbos.

Tegenover het huis, onder een beuk, is een stenen bank met een onleesbare inscriptie. Met beide handen veegt Manty de bladeren van het zitgedeelte af en na gecontroleerd te hebben of die niet al te smerig is, neemt ze er op plaats.

Verkopen. Clemens sprak over verkopen. Jammer! Als het niet nodig is, stemt ze tegen. Het huis moet te exploiteren zijn! Je zou er appartementen in kunnen maken. Of een tehuis voor ouderen die nog zelfstandig willen wonen.

„Hé daar! Weet je wel dat je op mijn bankje zit!”

Manty kijkt als gestoken op. Even deinst ze terug, duwt haar rug tegen de harde leuning als een enorm grote hond van onduidelijk ras pogingen doet tot kennismaken. „Hé... jij daar!”

Manty is op slag weer terug in het moment van nu. Een donker ogend meisje met een wilde pluizenbol haar, staat vlak voor haar stil. Manty verschuift een stukje als ze de enorme hond beziet die haar likkebaardend aankijkt, de tong uit de bek.

„Ik heb hem vast. Hij doet echt niemand kwaad. Hè Castor? Je bent zo zoet als wat! Castor en ik wandelen hier drie keer per dag langs, na het rennen rusten we op het bankje uit. Mag ik naast je komen zitten? Ik heet Eke. Van Rebecca.”

Eke ploft naast Manty neer en de enorme hond gaat gedwee aan haar voeten liggen, de kop op een schoen. Eén en al rust, alleen de ogen houden de omgeving scherp in de gaten.

„Manty. Van Amanda,” geeft Manty terug.

„Mooi huis! Ik ben gek op dat huis...” Als Eke lacht, verschijnen er twee kuiltjes in haar wangen.

„Weet je hoe dat komt? Ik vind het een geheimzinnig huis... Dat komt door mijn tante Trudelien. Ze heeft er vroeger gewoond...”

Manty's wenkbrauwen liften omhoog. Eke knikt. „Zeker. Als meisje, na de oorlog is het huis een tijd gebruikt voor kostschool.” Ze trekt een preuts mondje. „Een instituut voor meisjes uit de betere kringen! Ha ha! Mijn tante heeft er een jaar of twee gewoond en later is ze er gaan werken. Als huisdame, secretaresse enzovoorts. Toen mijn ouders stierven, ging ze voor mij zorgen. Ik was nog maar een baby, begrijp je? Vanwege mijn bestaan kon ze er niet langer werkzaam zijn.”

Eke ratelt door en verschaft Manty een overstelpende hoeveelheid informatie. Voor wie tante Trudeliën werkte? „Voor iedereen die er woonde. Mensen vertrokken, maar tante bleef. Ze kletst er heel wat over af, maar er ooit een kijkje nemen, ho maar. Ik zou het graag van binnen willen zien, jij niet?”

Manty knikt, kijkt even opzij naar het jonge gezichtje en zegt dan rustig dat ze het zelfs van plan is. „Straks komt mijn broer met de sleutels. Het is van onze familie!”

Eke is voor enkele seconden sprakeloos. „Dat méén je niet! Gaaf!” De donkere ogen beginnen te glanzen. „Als mijn tante dat hoort... volgens haar is het huis van binnen een pláátje! Vertel eens meer over je familie! Tjonge, jullie zijn vast van adel!” Er klinkt ontzag door in Ekes stem. Manty schiet spontaan in de lach. „Van adel...” zegt ze spottend. „Mooi niet. Ik denk dat mijn voorouders welgesteld waren, zo'n huis als dit zet je niet neer als je het inkomen van een gemiddeld burger hebt. Tja, wat moet je met zo'n huis?” Dat laatste laat ze zich ontvallen.

Eke krabbelt de hond op de kop en mompelt een liefkozing. „Castor en ik wandelen drie keer per dag over het terrein hier. Gaan jullie dat verbieden? Achter het huis is een boomgaard... verwaarloosd, maar toch zitten er appels aan de bomen. Volgens tante Trudeliën zijn het oude merken. Rassen, bedoel ik. Zou ik mee mogen als jullie naar binnen gaan?”

Manty ziet voor haar geestesoog Clemens verschijnen. Zeker weten dat hij deze Eke niet in zijn kielzog wil. „Laat ook maar. Mijn tante heeft gelijk als ze zegt dat ik brutaal ben. Hé, wie hebben we daar?” Een rammelend wagentje hobbelt over het verwaarloosd gazon. Oorspronkelijk was het mobiel donkergroen, de kleur is door stof en vuil niet te herkennen. Eén spatbord is rood en het rechterportier blauw.

„Mijn zus en zo te zien heeft ze de sloper met een bezoek vereerd!” Manty wuift en vraagt zich af hoe haar zwager, Frans Schippers, zijn

vrouw in zo'n oude knar durft te laten rijden. Per slot van rekening heeft hij de verantwoording voor zijn vrouw én zoon.

Cerise is gehecht aan haar autootje en ze trekt zich van conventies bitter weinig aan.

Ze begroet haar zus luidruchtig en loopt om het autootje heen om haar zoon uit het zitje te halen.

Florian zit met beide handjes te wapperen en het is duidelijk dat hij zijn tante herkent.

Met Florian op haar heup kuiert Cerise richting bank. Met opgetrokken wenkbrauwen bekijkt ze Eke die is gaan staan. „Met je zus heb ik al gezellig zitten kwekken. Eke is mijn naam en de hond heet Castor.” Cerise houdt wel van spontane types, soort zoekt soort. „Hoi, Cerise en deze peuter is Florian.”

Florian heeft de hond ontdekt en werkt zich uit zijn moeders armen. Eke verzekert haar dat Cas niet bijt. Castor begroet de kleine jongen en likt hem over het gezichtje. Manty griezelt, maar Cerise verblijft of verbloost niet.

„Wat een kast, zeg. En dat is allemaal van ons... hoe groot is het terrein?” Eke haast zich te zeggen dat er hier en daar nog paaltjes in de grond staan die de grenzen van het terrein aangeven.

„Er zat een koninklijk hek om het park en dat is nog niet zo lang geleden weggehaald. Vandaar dat je hier altijd lekker de hond kunt uitlaten en veel mensen gebruiken het tuinpad om zo een stuk weg af te snijden. Ik dacht dat er snel een nieuw hek gezet zou worden. Zijn jullie echt nog nooit binnen geweest?”

Cerise en Eke wisselen informatie uit, terwijl Manty de kleine Florian in de gaten houdt. Met vallen en opstaan weet hij in korte tijd een eind bij hen vandaan te komen en als hij het bordes wil opklauteren, komt Manty in actie. Cerise is als moeder wel erg gemakkelijk, vindt ze. Een val op de harde stenen kan slecht uitpakken.

Met haar neefje op de arm beziet ze even later de omgeving. Waar blijft Clemens? Niets voor hem om te laat op een afspraak te komen. Florian zet het op een gillen. Hij wordt niet graag in zijn vrijheid belemmerd. „Je bent een woelwater!” moppert Manty. „Kijk!” probeert ze hem af te leiden. „Een auto... zou dat oom Clemens zijn?”

Florian zwaait met zijn mollige armpjes. „Men! Men!”

Clemens rijdt tot vlak voor het bordes en als hij afremt, spat het weinige grind dat er nog ligt, op.

Op zijn wagen is geen vlekje te bespeuren, alles wat glanzen kan glimt. Manty loopt de paar treden af en begroet hem hartelijk. Haar

„broertje” ziet er slecht uit, vindt ze. Alsof hij overwerkt is. Ze peinst er niet over een opmerking in die richting te maken, Clemens háát het als men zich met zijn privé-leven bemoeit en het lichamenlijk welbevinden is zeer privé voor hem.

„Het huis ziet er goed uit, Manty. Met wie zit Cerise daar op de bank...” Zijn ogen glijden over de pittige gestalte van Eke die is gaan staan en Castor animeert haar voorbeeld te volgen.

„Dat is iemand die overdreven veel belangstelling voor het huis heeft, in verband met een tante die hier heeft gewoond. Wisten wij dat het huis ooit als kostschool is gebruikt? Jammer dat de muren niet kunnen praten!”

Clemens houdt een sleutelbos omhoog en rammelt er mee. „Laat me niet lachen, Clemens, dat lijken wel de sleutels van een cipier! Wat een knotsen! Wacht even tot Cerise er is...”

Eke knikt hen toe en even lijkt het of ze zich ook aan Clemens wil voorstellen. Voor hem is ze echter lucht.

Cerise beent met grote passen op hen toe. „Het grote moment! Weet jij wel welke van de voordeur is?”

Manty kijkt Eke na. Een tenger figuurtje, onopvallend. Maar zodra ze begint te praten, verander je van mening. Want kwekken kan ze!

„Stappen, jij, Florian! Kom op, geef me een handje!” Clemens probeert de grootste sleutel en het is meteen raak. „Ladies first!” zegt hij hoffelijk. Cerise is al binnen, Manty volgt bedachtzamer.

Wat zouden hun ouders hiervan gevonden hebben? Even ontmoet ze de blik van haar broer en ze ziet dat hij hetzelfde denkt.

„Het is een prachtig object om te verkopen... maar misschien is het er de juiste tijd niet voor.”

Geen van de beide zussen hoort hem. Het is schemerig in de vierkante hal die betegeld is in de kleuren zwart en wit. Het eerste dat opvalt is een enorme spiegel in een vergulde lijst, die tegenover de voordeur hangt. Even staan de drie mensen stil, kijken zichzelf en de anderen aan.

„Wie zouden allemaal in die spiegel naar zichzelf hebben gekeken...” zegt Manty met ontzag in haar stem. Florian heeft de brede trap ontdekt. Er ligt een prachtige loper op die geen slijtageplekken vertoont. Hij slaat met zijn handjes verrukt op de trede boven hem en kraait van plezier. „Boof!”

„Ik moet zeggen... zo op het eerste gezicht is er niets wat op verwaarlozing wijst, integendeel!”

Niet alleen de trap boeit de peuter, de manshoge openhaard vindt hij

nog mooier. Zijn moeder weerhoudt hem er net op tijd van om er in te kruipen.

Clemens opent een deur. „De ontvangstkamer... denk ik. Er zijn prachtige meubelstukken bij... op zichzelf al een kapitaal waard. Zelfs de gordijnen zijn niet verschoten!”

Cerise probeert een sofa uit. „Het is allemaal goed onderhouden en ik denk dat oom Harrie oorspronkelijk niet van plan is geweest hier weg te gaan. Wat zou ik dat heerschap graag eens spreken!”

De eetkamer doet niet onder voor de kleine salon en de bibliotheek doet Manty kreunen van plezier. „Kijk toch eens wat een boeken. Leren banden... maar ook nieuwe literatuur. En dan dat trapje... kun je bij de bovenste planken komen.”

Clemens is al verder gelopen en prijst de moderne keuken. Geen granieten aanrecht en koperen pannen. En van een hout te stoken for-nuis is al helemaal geen sprake. Het vertrek is volkomen in stijl gemoderniseerd.

„Dit moet gemakkelijk te verkopen zijn!”

Dat is een opmerking van Clemens. De zussen kijken elkaar aan en schudden gelijktijdig hun hoofd. Clemens luistert niet, na de keuken inspecteert hij het kantoor, hij is er duidelijk van onder de indruk.

De bovenverdieping bevat een flink aantal slaapkamers die niet al te groot zijn. Er is één badkamer en ook deze is recentelijk gerenoveerd. Er voert een trap naar boven waar nog meer vertrekken zijn, de meesten zijn ongemeubileerd.

De overloop is breed en achter een deur is de zoldertrap verborgen. „We hebben genoeg gezien... laten we in de kleine salon gaan zitten om te overleggen,” stelt Clemens voor.

Terwijl ze met haar lange benen de trap afstapt, roept Cerise over haar schouder dat zij niet van plan is het te verkopen. „Het is van ons... onze voorvader heeft het gebouwd. We moeten er alleen een doel voor vinden, want om het op de normale manier te bewonen is ondoenlijk. Voor ons tenminste!”

Clemens volgt haar langzamer. „Gebruik je verstand, Cerise. Ik heb met je man gebeld en hij is het volledig met me eens. Aan sentiment hebben we niets!”

Cerise schiet uit haar slof. „Jij! Moest jij zonodig Fráns er bij betrekken! Je gaat er zeker vanuit dat hij mij zal overtuigen dat jouw mening de beste is! Eén ding wil ik kwijt...” Cerise grijpt haar zoon beet en schuift hem als een pakket onder haar arm. „Frans en zijn mening kunnen me niets schelen. Het laat me koud. Hij gaat een paar

weken op reis voor de zaak en ik ben toe aan een huwelijksvakantie. Het lijkt me héérlijk om hier tot de Kerst of langer te bivakkeren. En jij, Manty?”

Manty kijkt bezorgd. Huwelijksvakantie?

Ze gaat in een krap stoeltje zitten. De zitting veert nog goed en de bekleding is gaaf. Maar gemakkelijk zitten doet ze niet.

Buiten begint het te schemeren en telkens flitsen fietsers langs het zijraam.

Van het ene op het andere moment wordt Florian moe. Hij laat zich op het zachte tapijt vallen en kruipt tot onder de mahoniehouten salontafel. Clemens probeert licht te maken, maar het is duidelijk dat de stroom is afgesloten.

„Wat spreek je nu voor onzin, Cerise! Huwelijksvakantie... je bent toch niet bezig ons op een scheiding voor te bereiden? Niet dat het niets voor jou zou zijn... van jou kan een mens letterlijk alles verwachten!”

„Bedankt!” geeft Cerise kalm terug. Geen van drieën zijn ze van nature heetgebakerd en hoewel ze als jonge kinderen het nodige hebben afgekibbeld, is dáár nu geen sprake van. Sinds de dood van hun ouders gaan ze behoedzaam met elkaar om, ze hebben een hechte band. Familie, daar moet je zuinig mee zijn, zo voelen ze het alledrie. Hoewel Cerise van binnen kookt, laat ze er niets van merken. Maar toegeven, ho maar.

„En wat is jouw mening, Manty?”

Manty kijkt naar het ernstige gezicht van haar broer. Ze gaf een lief ding als ze wist wat er met hem aan de hand is! „Ik had er tot vandaag niet echt serieus over nagedacht. Ik ben mijn baan kwijt... dat weet je. En een verandering, een totale ommezwaai, lijkt me wel iets. Wat dat betreft, ben ik het met Cerise eens. Het is een gaaf huis... het is tegen onze verwachting in goed onderhouden! Te groot voor normale bewoning, dat wel. Het idee dat onze voorouders hier hebben gewoond, geleefd, kinderen gekregen, er gestorven zijn... dat dóet je toch iets? En dan de portrettengalerij, naast de trap. Onze voorouders! Ook al weten we niet wie wie is! Laten we alsjeblieft bedenktijd nemen, Clemens. Of...” Ze krijgt opeens een vervelende gedachte die ze meteen uitspreekt. „Zit jij soms in geldnood?”

Clemens verschiet van kleur. „Hoe haal je het in je hoofd!” stoot hij uit. „Daar gaat het niet om. Ik wil geen financieel blok aan mijn been hebben. Een huis als dit vreet kapitaal en dat hebben we niet!”

Cerise slikt haar boosheid in. „We hebben ook geen schulden. Dat is

een pluspunt. Er zijn veel mogelijkheden met een huis als dit. Een kostschool, een bejaardentehuis, een vakantiehuis... *bed and breakfast*, om maar wat te noemen. Een Evangelisch congrescentrum... dat kan ook nog. Kom op, Manty, doe ook eens een duit in het zakje?" Manty haalt haar schouders op. „Opvang voor ouderloze kinderen? Een centrum voor mensen die begeleiding nodig hebben, omdat ze uit de gevangenis komen..." Clemens begint te kreunen.

„Jullie zijn idealisten. Zakelijk blijven!"

Cerise geeft met haar beide handen een mep op de stoelleuning. Met stemverheffing roept ze: „Party's geven, geen feestjes bouwen maar een gelegenheid scheppen waar mensen iets ten toon kunnen stellen. Sieraden, schilderijen... zoiets. Het is ook geschikt voor bruiloften. Clemens... vóel je dan niets als je door het huis loopt... de schilderijen bekijkt van al die vreemde familieleden... verkopen kan altijd nog!"

Clemens sluit even zijn ogen. Die zussen van hem... hij kan voorlopig het beste toegeven. Doen alsof hij zich laat overhalen. Uiteindelijk zullen ze moe worden van het gefantaseer en hem in het gelijk stellen. „Ik heb nog een afspraak. Wel, we hebben alles gezien..."

Cerise en Manty beginnen gelijk te protesteren. „Wat jij zien noemt! Geef ons de sleutels maar, Clemens. Manty en ik gaan hier een poosje wonen... we laten gas, water en stroom weer aansluiten. Ondertussen gaan we de mogelijkheden na en als we iets zinnigs op papier hebben, krijg je een seintje. En heb het hart niet nog eens Frans in te schakelen!"

Voor haar doen is Cerise behoorlijk scherp.

„Die sleutels kun je krijgen. Eh... ik geef jullie een maand de tijd om met een goed plan te komen. Ondertussen zal ik proberen wat meer over oom Harrie aan de weet te komen. Ik vraag me af of hij er warmpjes bij zat. Hij had zelf kunnen verkopen. Oké, ik ga er vandoor!"

Hij rammelt met zijn sleutelbos. Manty springt op en omhelst haar broer. „Niet tobben, Clemens! Gun ons het genoeg om met ideeën te spelen. Pas jij ondertussen goed op jezelf... vergeet niet dat Cerise en ik allebei zielsveel van je houden en dat we er altijd voor je zijn, als dat nodig is!"

Even lijkt het of Clemens zich zal laten gaan, de anderen deelgenoot zal maken van zijn gedachten en problemen, maar het moment is snel voorbij. „Dat weet ik, meisje. Vervelend voor je dat jij je baan kwijt bent. We houden contact... en Cerise, doe geen gekke dingen.

Frans is een puike vent...

Cerise zoent haar broer op beide wangen. „Maar wel een vent die er nooit voor vrouw en kind is. Als ik doodval merkt hij het pas als ik ...”

Manty legt een hand over de mond van haar zus. „Sst, ik weet wat je wilt zeggen en schaam je!” Manty’s lach is in strijd met haar opmerking.

Florian is diep in slaap, zijn handjes heeft hij onder zijn hoofd gevouwen. „Pas goed op hem!” zucht Clemens en dat laat hij zich door de zussen naar zijn wagen brengen.

Buiten is de straatverlichting al aan, het park rondom hen is in duister gehuld. „Tot de volgende keer, we bellen!”

Ze kijken de verdwijnende achterlichten na. „Er is iets met ons broertje!” zucht Cerise. Manty geeft haar een arm en in het duister stuntelen ze naar de kleine salon. „Evenzo met mijn zusje. Lieverd, ik wist niet dat jullie problemen hadden... we zijn allemaal zo met onszelf bezig en dat is niet goed. Als je erover praten wilt... ik heb momenteel niets aan mijn hoofd, weet je!”

Cerise slikt, dwingt zichzelf niet te huilen. „Je bent een schatje. We gaan naar jouw huis en halen iets lekkers te eten. Ik trakteer, mijn liefste bezigheid is om het door mijn man verdiende geld op te maken. We leggen het kind in jouw bed te slapen en dan stort ik mijn bezwaard hartje bij je uit!”

Florian blijft slapen als zijn moeder hem naar de auto draagt. Manty sluit zorgvuldig de deur. Het voelt goed, die zware sleutelbos in je hand. Het huis steekt in zijn vierkante vorm af tegen de straatverlichting. „We moeten een hek hebben, Cerise.”

„Dat is punt één. De eerste stap is gezet!”

Als giebelende tieners kruipen ze in het autootje. Manty wacht gespannen af of de verlichting het doet. Ja dus. De motor slaat zelfs vlot aan. „De gordel aan jouw kant is stuk, doe hem toch maar om, want als we controle krijgen heb ik wéér een bekeuring te pakken. Van buiten is het niet te zien dat „ie niet vast zit!”

Wij, met onze oude autootjes, denkt Manty. Ze hebben méér gemeen dan hun liefde voor het oude huis!

HOOFDSTUK 3